

«Рекламне право» [3, с. 243]. Доходимо висновку, що доцільно вивчати науку рекламного права саме під час вивчення уже зазначених дисциплін.

Так, під час вивчення дисциплін у сфері рекламної діяльності слід :

по-перше, досліджувати зміст, наприклад, телевізійних рекламних роликів та аналізувати дотримання вимог законодавства України щодо змісту телевізійної реклами, її гучності та тривалості;

по-друге, аналізувати під час семінарських занять наукові публікації вчених-юристів в сфері рекламної діяльності;

по-третє, найкращим індивідуальним завданням для студентів є аналіз наявних поршень норм чинного законодавства України в сфері рекламної діяльності на телебаченні або зовнішньої реклами.

Педагогічна майстерність викладача має полягати у тому, що обсяг його знань і спосіб подання матеріалу не лише мають відповідати реаліям сьогодення, але й бути на крок попереду. Має бути рівноправне за обсягом поєднання подання теоретичного матеріалу та майстерності його застосовувати на практиці.

Література

1. Поняття юридичної науки та її структура [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.infolibrary.com.ua/books-text-7982.html>.

2. Юридична наука в системі суспільних (соціальних) наук [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reports/law/9266/>.

3. *Скрицька Н.А.* Рекламне право в підготовці юристів: гарна ідея чи необхідність сьогодення / Н.А. Скрицька // Проблеми вдосконалення підготовки юристів: професійні та морально-етичні аспекти: Збірник матеріалів науково-методичної конференції. — К. : КНЕУ, 2008. — С. 241–244.

Тимофєєва Л.Р., старший викладач
кафедри конституційного та адміністративного права

ОСОБЛИВОСТІ ПРИ ВИКЛАДАННІ СТАТУСУ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ

Актуальність теми пов'язана з глобальною інформатизацією та великою кількістю змін у сучасному суспільстві. Оточуючий світ стрімко міняється, він тісний і взаємозалежний. Головний урок світової кризи — жити треба по коштам.

Для успіху лекції, семінарського заняття важливе значення має поділ матеріалу на розділи, основні питання, іншими словами — якісний план.

Метою навчання — набуття навичок застосування набутих знань, зокрема при наданні пропозицій щодо розуміння та формування базового законодавства за принципом чіткого визначення предмета правового регулювання з метою якісного регулювання суспільних відносин, зменшення колізій у правозастосовній практиці.

Незважаючи на те, що світова історія інституту глави держави нараховує близько 200 років, для України він був новим, без досвіду практичного функціонування і наукового осмислення його ролі в системі державної влади.

На думку Н.Г. Плахотнюк, інститут президентства розглядається вченими у трьох основних аспектах: 1) як сукупність конституційно-правових норм; 2) як форма і суть політичної організації; 3) як організаційно-функціональна структура. При цьому у теоретичних розробках зустрічається й термін „інститут президента», під яким розуміється поєднання правових норм та фактичної ролі президента¹.

У силу відсутності наукових розробок статусу Президента, відсутності жорсткого Основного закону, діючого в Україні на початок 90-х років ХХ століття, до Конституції України неодноразово вносились зміни стосовно діяльності Президента. Парламенту України не вдалося прийняти рішення, відповідне фактичній ролі глави держави, що стало однією з підстав політичного протистояння глави держави і парламенту в 1995 році. У результаті політичної кризи була прийнята Конституція України 1996 року.

¹ *Плахотнюк Н.Г.* Інститут президентства в Україні: конституційно-правовий аспект. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. — Х.: Національна юридична академія ім. Ярослава Мудрого, 1999. — С. 16.

Президент України відповідно до Конституційного договору від 08.06.1995 р. очолював державу і виконавчу гілку влади, Конституція України 1996 р. закріпила за Президентом роль глави держави, не включивши до жодної з гілок державної влади.

У радянський період наукові дослідження глави держави проводились у межах науки конституційного права зарубіжних країн і в результаті вивчалась специфіка цього інституту в окремих державах. Інститут глави держави в СРСР визнавався буржуазним і фактично був відсутній, його функції формально виконував колегіальний орган — Президія Верховної Ради СРСР, яка не відігравала самостійної ролі в державному механізмі. З моменту заснування інституту глави держави в Україні і по сьогоднішній день статус глави держави розглядається з позицій аналізу компетенції і повноважень.

Перспективну модель конституційно-правового статусу Президента України, з оптимальним складом функцій і необхідних для їх ефективного виконання повноважень, відповідальності, які визначають по-новому його місце і роль у системі державної влади має розробити Конституційна асамблея відповідно до Указу Президента України від 25 січня 2012 року «Питання формування та організації діяльності Конституційної Асамблеї».

Відповідно до структури Конституції України та виходячи з необхідності вдосконалення Основного Закону України було створено комісії Конституційної Асамблеї з питань: конституційного ладу; прав, свобод та обов'язків людини і громадянина; народовладдя; організації державної влади; правосуддя; правоохоронної діяльності; адміністративно-територіального устрою і місцевого самоврядування; порядку прийняття і введення в дію змін до Конституції України.

Інформація щодо діяльності Конституційної Асамблеї систематично та оперативно розміщується у спеціальній рубриці веб-сайту офіційного Інтернет-представництва Президента України Віктора Януковича <http://www.president.gov.ua>.

Тимчик Г.С., старший викладач
кафедри теорії та історії держави і права

ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ З ПИТАНЬ ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД БІЖЕНЦІВ У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ НАУКИ «ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА»

Основними напрямками державної політики в галузі прав людини стали, зокрема, забезпечення верховенства прав і основних свобод людини у відносинах з державою; приведення законодавства України у відповідність із універсальними стандартами прав людини Організації Об'єднаних Націй і Ради Європи; ратифікація міжнародно-правових актів як універсального, так і регіонального рівня, що проголошують права і основні свободи людини і громадянина та відповідають інтересам та потребам Українського народу; гуманізація та ефективне запровадження законодавства про біженців і вимушених переселенців.

Ефективна реалізація зазначених напрямків не є можливою без підготовки висококваліфікованих спеціалістів у сфері юриспруденції. Відповідно підготовка майбутніх юристів повинна проводитися в умовах творчого середовища у взаємодії з інноваційними технологіями і бути спрямованою на кадрові та наукові потреби сучасної держави.

Саме тому основним завданням сучасної вищої юридичної освіти — це пошук нових ефективних шляхів набуття студентами практичних компетенцій у юридичній сфері. Водночас отримання студентами юридичних спеціальностей практичних компетенцій у сфері захисту прав і свобод людини, в тому числі біженців, не є можливим без посилення науково-дослідної складової навчального процесу, що і є одним з пріоритетних напрямків при викладанні науки «Теорія держави і права».

Посилення наукової складової навчальної програми з науки «Теорія держави і права» здійснюється за рахунок індивідуальної роботи студентів, що входить у навчальний план підготовки спеціалістів у галузі правознавства. Основною метою індивідуальної роботи є здійснення студентами науково-дослідницької роботи, яка дає можливість повною мірою сформулювати абстрактне, юридичне мислення у студентів юридичних спеціальностей на основі поняттєво-категоріального апарату, набуття вмінь і навичок роботи зі спеціальною літературою та юридичними актами, застосування загальнотеоретичних знань для вирішення конкретних проблем, зокрема, в сфері захисту прав і свобод біженців.